

Můj Erasmus na Maltě

Když jsem se hlásila na Erasmus, byl to spíše pokus omyl. Jen jsem se zkusila přihlásit se slovy mých rodičů „za zkoušku nic nedáš“. No ani jsem si nebyla jistá svým rozhodnutím a najednou jsem stála na letišti. Obavy jsem měla nejen z nového života v jiné zemi úplně sama, ale už jen dostat se na ubytování. Hlavou mi proudilo tisíc otázek a strach, že to prostě nezvládnou. Nedočtete se tu, že ten začátek byl lehký, ale stál za všechny zážitky a vzpomínky, které přišly hned poté.

Dnes sedím doma v ČR a potají koukám na letenky a vymýšlím scénáře, jak se vrátit zpátky a vzpomínám.

Jelikož jsem se tehdy na ubytování přes všechny obavy dostala, čekalo mě seznamování. Spoléhal jsem na spolubydlící, seznámíme se a budeme strašně velké kamarádky a na nejbližší uvítací party půjdeme spolu a všechno bude skvělé. Hvězdy mi však nepřály a ač se moje spolubydlící opravdu snažila, já ji přes irský přízvuk rozuměla asi tolik co na první hodině latiny, jenom pozdrav. Na party jsem se však s velkým odhodláním vydala sama a bylo to opravdu hrozné, lidé rychlostí blesku tvořili skupiny a pokud nejste velký extrovert nebo v sobě nemáte množství alkoholu, které vám vezme všechny sociální zábrany, pak jste docela namydlení. Nakonec jsem ale taky našla svoje štěstí, a potkala jednu holku, no a pak díky ní další holku. No a pak díky všem těm lidem, jsem našla kamarády, se kterými jsem strávila zbytek Erasmu a začalo jedno velké dobrodružství.

Samozřejmě studium bylo na prvním místě a po pár týdnech jsem v latině rozuměla více než jen pozdrav a v dalších předmětech jsem si stíhala i zapisovat. Avšak neodmyslitelnou součástí Erasmu je i sociální život, který jsem zvládla na jedničku. Po nějakém čase jsem znala tolik lidí, co za celý život ne. I já jsem se dočkala své skupiny. Jezdili jsme na výlety, objevovali krásy Malty, učili se společně, měli kocoviny v pátek ráno a chodili jsme k bazénu na kolejkách drbat o všem co jsme kde slyšeli. Erasmus na Maltě dostal svoji Love Island přezdívku. Já sice lásku svého života na Erasmu nenašla, za to přátelství na celý život ano. Z nových věcí se staly tradice a najednou jsme měli svoji oblíbenou kavárnu, pláž, kam jsem se chodili koupat a naši trasu na běhání. Moje nejoblíbenější večery, nebyla drahá večere, ale hraní her u bazénu s postupně přidávajícími se kolemjdoucími.

Po návratu je ze mě úplně jiný člověk. Nejen v tom, co očekáváte, ano mám rozšířenější znalosti z mého oboru, jsem více samostatná, umím lépe anglicky, ale taky jsem se naučila více žít, a to hlavně jižním způsobem života. Někdy se nemusíte tolik stresovat a ten jeden večer s kamarády si opravdu můžete dovolit. Erasmus mi dal jasnější cíle, co chci v životě dělat, a už se nebojím cestovat. Nejlepší součástí ale byli moji kamarádi, se kterými plánujeme tisíc dalších cest a výletů. Jak Italové říkají „Itálie není jenom země, Itálie je velká emoce“ a mojí emocí zůstane Malta.

